

de noodzakelijk geachte uitgebreidheid der operatie (al of niet medenemen van de spierlagen).

De gelijktijdig verrichte castratie heeft volgens sommigen voordeel gebracht, al worden geen nadere cijfers gegeven, die dit nader illustreeren. Men stelt de castratie door middel van Röntgenstralen boven die per laparotomiam.

De inleiders FORGUE en WALTHER wenschen nog geen oordeel te geven over de beteekenis van de stralenterapie voor de behandeling van dit carcinoom. Ook in de levendige debatten werd dat punt niet aangeroerd.

Referent heeft den indruk, dat de medegedeelde cijfers niet veel afwijken van de uitkomsten in het Binnengasthuis te Amsterdam verkregen, al is een nauwkeurige vergelijking niet mogelijk (zie *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* 1919, II, no. 9). (*La Presse médicale*, 1912, no. 79 en 82).

H. T. DEELMAN.

**Het herkennen en de behandeling van bauhinospasmus.** — De musculus ileocolicus, die circulair in den darmwand loopt daar, waar het ileum in het coecum overgaat, en bij de voortbeweging van darminhoud eenzelfde rol speelt als de pylorus, veroorzaakt, wanneer hij zich abnormaal sterk samentrekt, bezwaren. Subjectieve verschijnselen van die abnormaal sterke samentrekking zijn onaangenaam trekken in de rechter zijde, krampen, die aanvalsgewijze optreden, pijn, uitstralende naar de bilstreek of naar den voorkant van het bovenbeen, en constipatie en soms kan men gedurende een aanval voelen, dat de coecaalstreek opgezet wordt en dat dit opgezet zijn langzamerhand vermindert; maar de juiste diagnose is, doordat de verschijnselen overeenkomst hebben met die, welke waargenomen worden bij chronische appendicitis en coecum mobile, niet gemakkelijk te stellen. Gemakkelijker is dit na opening van de buikholte, want door met een vingertop het coecum in te stulpen en dezen top in het ileum te brengen kan men voelen, of de sphincter te sterk gespannen is; wanneer dit het geval is, kan men volgens HEILE (*Zentralblatt für Chirurgie*, no. 15, 1921) verbetering krijgen door een plastische operatie, welke hierop neerkomt, dat het spierweefsel van den musculus ileo-colicus doorgesneden wordt en dat het hieronder liggende slijmvlies door naad geplooid wordt, welke operatie HEILE bauhinoplastiek noemt, en dat men tevens coecoplicatie volgens TEN HORN doet, welke hierin bestaat, dat de beide voorste taeniae van het colon ascendens aan het eind van het coecum aan elkaar worden gehecht

D. B. BOKS.

**Over den sinus ejaculatorius.** — PERNA (*Societa medica chirurgica di Bologna. Adunanza scientifica del 25 Febbraio 1921*) beschrijft de anatomische verhoudingen van den sinus ejaculatorius bij den mensch en zijn ontwikkeling. De sinus staat met de zaadblaasjes in verbinding door middel van een wijde ruimte, welke ligt boven de inmondingsplaats van den ductus deferens. Het lumen is spiraalsgewijs gewonden. Het ondereinde is sterk vernauwd. De ductus deferens mondt uit in den medialen

wand van den sinus. Er kan daar een slijmvliesplooï zijn, welke het verklaarbaar maakt, dat het sperma uit den ductus deferens eerst in de zaadblaasjes komt, alvorens in den sinus ejaculatorius te komen. In andere gevallen zijn de anatomische verhoudingen zóódanig, dat een infectie van den sinus ejaculatorius uit eerder in den ductus deferens dan in de zaadblaasjes kan voortschrijden. Niet zelden vond PERNA steentjes in den sinus ejaculatorius. Soms zaten deze in de uitmondingsplaats van den ductus deferens. Dan kunnen zij oorzaak zijn van azoöspermie. Versperren zij daarentegen de caudale uitmondingsopening van den sinus ejaculatorius, dan kunnen zij min of meer volledige aspermie ten gevolge hebben.

M. W. WOERDEMAN.

**Invloed van de schildklier op de celvermeerdering.** —

CHAMPY (L'action de l'extrait thyroïdien sur la multiplication cellulaire, *Archives de Morphologie générale et expérimentale*, Paris, 1922 (sic!) OCTAVE DOIN) heeft kikvorschlarven in een glazen vat gebracht, waarin zij ruimschoots gelegenheid hadden, om schapenschildklier te eten. Na verschillend lange tijden werden zij microscopisch vergeleken met niet met schildklier gevoederde, even oude larven. Het bleek nu, dat de met schildklier gevoederde larven een sterke celvermeerdering vertoonden in de verschillende weefsels, die den aanleg der pooten samenstellen. De versnelling der celvermeerdering was, zooals uit tellingen en krommen blijkt, een standvastige gedurende den geheelen duur van de proef. Merkwaardig echter is het, dat de darm daarentegen zich veel slechter ontwikkelt dan bij normale voeding. De verandering is reeds na twee dagen schildkliervoeding duidelijk te zien. Weliswaar worden ook hier de cellen tot sterker en sneller vermeerdering geprikkeld, maar daarnevens komt een uitgebreide ont-aarding van cellen voor. Dit komt ook bij andere organen voor. Het bleek nu verder, dat de werking van het schildkliervoedsel zeer electief is: sommige weefsels en organen toonen celvermeerdering, andere celvermeerdering met ont-aarding en weer andere ten slotte reageerden niet. Ook toonde CHAMPY aan, dat bij jonge larven de huid geheel ongevoelig voor den invloed van schildkliervoeding is, maar, dat bij oudere larven bepaalde plaatsen van de huid gevoelig worden. Door den invloed uitgeoefend op den groei van het darmkanaal eet het dier spoedig niet meer, de werking van het schildklierhormon gaat nog door en nu groeien de snel zich vermeerderende weefsels ten koste van de andere. Dit heeft uitgebreide ont-aarding van weefsel en vlug optredende dood van het dier tengevolge.

In het algemeen bleek, dat tot sneller groei worden geprikkeld de organen, die voor het landleven van het dier noodig zijn (versnelde gedaantewisseling); verder, dat sommige weefsels (bijv. zenuwstelsel) in den beginne een celvermeerdering vertoonen, maar daarna, als de ont-aarding begint, niet meer, en ten slotte, dat in een weefsel soms heel bepaalde celgroepen gevoelig zijn voor de schildklierwerking en andere niet.

M. W. WOERDEMAN.